

Arrest

nr. 211 416 van 24 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 23 maart 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoekster op 17 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 173 415 op 22 augustus 2016 beide beslissingen vernietigt.

Op 2 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dezelfde dag beslist de staatssecretaris tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster wederom een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 197 812 en 197 814 van 11 januari 2018 beide beslissingen vernietigt.

Op 25 januari 2018 wordt de aanvraag van 28 mei 2009 zonder voorwerp verklaard. Op 18 februari 2018 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf en de voormelde beslissing wordt haar ter kennis gebracht op 19 februari 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"N. B., F. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te BERKANE op (...)1964
laatst gekend adres: (...)"*

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 28.05.2009, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkene verblijft niet meer in België."*

Op 19 februari 2018 wordt ten opzichte van verzoekster eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad schorst het bevel op 27 februari 2018 bij arrest nr. 216 836.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstrueren van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel: het ontbreken van een deugdelijke en afdoende motivering

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg,

onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu vermeldt de beslissing enkel:

"Betrokkene verblijft niet meer in België".

Op basis van deze motivering is het voor verzoeker niet mogelijk om de redenen te achterhalen die geleid hebben tot het nemen van de beslissing.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht.

Tweede onderdeel: Onjuiste informatie

Op 19 februari 2018 werd aan verzoeker eveneens een bijlage 13septies betekend, en hierin kan verzoeker met veel goede wil een reden in lezen die zou kunnen verklaren waarom haar aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

Bij de reden van de beslissing tot vasthouding staat het volgende te lezen:

"Bij verschillende adrescontroles verklaarde betrokkene haar kinderen dat betrokkene gevolg had gegeven aan haar bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij vertrokken was naar Frankrijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij een adrescontrole op 14.11.2017 betrokkenes kinderen verklaarden dat betrokkene na haar bevel om het grondgebied te verlaten, vertrokken was naar Frankrijk. In die zin bestaat er een risico op onderduiken."

Deze informatie is pertinent onjuist.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inwoonde bij een vriendin, L.E. M., te 2600 Antwerpen, (...). Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat haar kinderen niet op dit adres wonen. Zij heeft een dochter, S, en een zoon A, die beiden in Antwerpen wonen, maar zij woont niet bij hen in. Zij wonen beiden op een ander adres. Het is dan ook niet mogelijk dat de kinderen van verzoeker bij een woonstcontrole aanwezig zouden zijn geweest, laat staan dat zij iets zouden gemeld hebben over hun moeder. De informatie die vermeld wordt in de beslissing kan dan ook niet kloppen.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij eerdere woonstcontroles er geen enkel probleem was, en dat verzoeker aanwezig was, of dat haar woonst werd bevestigd door anderen. Op 2 maart 2016 was er een woonstcontrole waarbij L. E. M. bevestigde dat verzoeker bij haar woonde.

Volgens de motivering van de bijlage 13septies zou er op 14 november 2017 een woonstcontrole geweest zijn waarbij de kinderen van verzoeker gemeld zouden hebben dat zij naar Frankrijk was. Dit strookt echter niet met de inhoud van het verslag dat werd opgesteld omtrent deze woonstcontrole. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 14 november 2017 een woonstcontrole is geweest, maar er wordt helemaal niet vermeld met wie er gesproken werd. In het verslag werd er enkel aangekruist dat werd gesproken met “de eigenaar/conciërge” van de woning, zonder vermelding van de identiteit.

De bewering van DVZ dat het de kinderen van verzoeker waren die toen aanwezig waren, strookt niet met de inhoud van het administratief dossier. De motivering – die gezocht moet worden in een andere beslissing- is niet gebaseerd op correcte feitelijke gegevens.

Bovendien klopt het niet dat verzoeker naar Frankrijk zou zijn vertrokken om de uitvoering van een bevel om het grondgebied te ontlopen. Er was sinds 7 juli 2017 een procedure hangende voor de Raad om dit bevel te laten vernietigen, hetgeen ook gebeurde op 11 januari 2018. Het zou dan ook volstrekt onzinnig zijn om onder te duiken wanneer men gemachtigd is tot verblijf, minstens dat dit verblijf gedoogd wordt. Verzoeker mocht veronderstellen dat zij nog steeds gemachtigd was om in België te verblijven aangezien nog geen andere beslissing werd genomen.

Verzoeker wijst er eveneens op dat zij wel degelijk in Antwerpen werd staande gehouden door de politie op 18 februari 2018. Dit toont duidelijk aan dat zij niet was ondergedoken in Frankrijk.

De motivering van de beslissing tot vasthouding, die mogelijks eveneens de redenen uitmaken voor het nemen van de huidige bestreden beslissing, stemt niet overeen met de inhoud van het administratief dossier. Gelet op de gebrekkige en onjuiste motivering, werd de motiveringsplicht geschonden.”

3.2 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het hoorrecht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoeker heeft reeds in 2009 een aanvraag 9ter vreemdelingenwet ingediend gelet op haar medische situatie. Zij heeft verschillende medische ziektebeelden, waaronder een ernstig probleem aan haar schildklier. Uit de stukken die gevoegd werden aan het administratief dossier blijkt dat zij na een ondergane schildklieroperatie nog levenslang zal moeten behandeld worden. Omdat haar schildklier verwijderd werd moet zij de functie van de schildklier laten overnemen door bepaalde medicatie. Omdat deze medicatie soms moet bijgesteld worden, dient zij op regelmatige basis op controle te gaan.

De Raad heeft in twee verschillende arresten al de beslissingen van DVZ vernietigd omdat ze niet op correcte wijze onderzocht hadden of een terugkeer naar het land van herkomst wel mogelijk was gelet op de levenslange behandeling.

Gelet op de eventuele schending van artikel 3 EVRM bij een -gedwongen- terugkeer naar haar land van herkomst, moet een beslissing omtrent haar aanvraag met de nodige zorgvuldigheid voorbereid worden. In casu dient vastgesteld te worden dat DVZ op basis van één woonstcontrole al onmiddellijk stelt dat de aanvraag zonder voorwerp is. Zoals in het eerste middel al werd uiteengezet, is de informatie van DVZ niet correct, en werd ze verkeerd geïnterpreteerd in de beslissing 13septies. DVZ heeft geen enkel verder onderzoek ingesteld, hetgeen nochtans verwacht kan worden van een zorgvuldig handelende overheid. DVZ had een buurtonderzoek kunnen laten uitvoeren, waarbij de wijkagent aan de burens had kunnen vragen of verzoekster nog werd gezien aan haar woonplaats. De kinderen van verzoekster hadden ook effectief kunnen bevraagd worden. Of minstens had DVZ een bijkomende woonstcontrole uitvoeren, of zelfs maar een brief sturen naar verzoeker. Er werd echter geen enkel onderzoek uitgevoerd naar het verblijf van verzoeker in België.

De negatieve woonstcontrole werd uitgevoerd op 14 november 2017, maar DVZ heeft nagelaten dit ter kennis te brengen van de Raad in de vorige procedure. Zoals eerder aangegeven werd er door verzoeker een verzoek tot nietigverklaring ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van DVZ. De inhoudelijke behandeling van dit verzoek tot nietigverklaring werd door de Raad behandeld op de zitting van 19 december 2017. Dit is dus meer dan een maand nadat de bewuste woonstcontrole werd uitgevoerd. DVZ heeft nagelaten deze informatie ter kennis te brengen aan de raadsman van

verzoekster, en aan de Raad. Dit is een volstrekt deloyale handelswijze. Indien DVZ deze informatie wel had meegedeeld voor de zitting, dan had hier een debat over gevoerd kunnen worden. Verzoekster zou dan de mogelijkheid gehad hebben om voldoende bewijsstukken bij te brengen die aantonen dat zij wel degelijk nog steeds in België verbleef.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoekster de mogelijkheid geboden om aan te tonen dat de informatie waarop DVZ zich baseerde, niet correct was. Zij, noch haar raadsman, werd uitgenodigd om bewijsstukken over te maken aangaande haar verblijf.

Het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele waarborg wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht. Het gevolg hiervan is dat dit eveneens dient gerespecteerd te worden door de lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen.

In casu werd aan verzoeker in navolging van deze beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van bepaalde wetsartikelen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, hierdoor moet de bestreden beslissing als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Als gevolg hiervan moet de vreemdeling in staat worden gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Aan verzoeker werd niet de mogelijkheid gegeven om elementen aan te reiken omtrent haar verblijf in België. Nochtans is de bestreden beslissing gebaseerd op het vermoeden dat verzoeker niet meer woonachtig was in België, maar wel in Frankrijk. Aan verzoeker had minstens de mogelijkheid moeten geboden worden om haar standpunt hierover kenbaar te maken. Zij had bovendien meer dan voldoende documenten om aan te tonen dat zij wel degelijk nog steeds in België woonde. Aangezien zij een levenslange medische behandeling nodig heeft, beschikt zij over voldoende doktersattesten die aantonen dat zij nog steeds in België woont. Gelet op de beslissing van 19.02.2018 werden deze documenten op 23.02.2018 aan DVZ per mail toegezonden. Volledigheidshalve worden deze documenten gevoegd als bijlage.

DVZ is bij het nemen van deze beslissing niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij heeft deze niet correct beoordeeld en is op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit gekomen. Doordat DVZ zich gebaseerd heeft op het verslag van één woonstcontrole, waarvan zij de inhoud niet correct weergeeft, en zij bovendien geen enkel bijkomend onderzoek heeft gedaan naar het verblijf van verzoekster, noch haar de kans heeft geboden om haar opmerkingen hierover te maken, dient vastgesteld te worden dat de beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Doordat DVZ op deze wijze gehandeld heeft moet bovendien vastgesteld worden dat zij niet op redelijke wijze tot haar beslissing is gekomen. DVZ was zeer goed op de hoogte van de medische problematiek van verzoekster, alsook van de wens van de Raad om eveneens te onderzoeken of zij in het land van herkomst een gepaste behandeling zou kunnen ondergaan. Doordat niet de minste moeite werd genomen om de beslissing zorgvuldig voor te bereiden, wetende dat er sprake is van een ernstige medische problematiek en een eventuele schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, is DVZ kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen."

3.3 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 61 van de Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 61 van de Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- zorgvuldigheidsbeginsel;

- redelijkheidsbeginsel;
- hoorrecht.

Uit de toelichting van het tweede middel blijkt dat verzoekende partij tevens een schending van art. 3 EVRM voorhoudt.

Gelet op de samenhang tussen het eerste en tweede middel veroorlooft verweerder zich om de voormelde middelen samen te behandelen.

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht zou schenden doordat het niet mogelijk zou zijn om de redenen te achterhalen die geleid zouden hebben tot het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt verder dat de informatie die vermeld wordt uit de beslissing dd. 19.02.2018 niet kan kloppen. Het feit dat zij op 18.02.2018 in Antwerpen staande zou zijn gehouden door de politie zou duidelijk aantonen dat zij niet was ondergedoken in Frankrijk. Zij voert aan dat zij op geen enkel moment de mogelijkheid zou gehad hebben om aan te tonen dat de informatie waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich baseerde, niet correct zou zijn.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet geheel terecht zonder voorwerp heeft verklaard om reden dat verzoekende partij op dat ogenblik niet meer in België verbleef.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat tijdens de woonstcontrole dd. 14.11.2017 op het door verzoekende partij opgegeven verblijfsadres – (...), 2600 Antwerpen - werd verklaard dat verzoekende partij naar Frankrijk was vertrokken nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten, was betekend.

Zie dienaangaande het document inzake de woonstcontrole:

“Opmerkingen/vaststellingen: is naar Frankrijk gegaan na BGV”

Terwijl art. 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk voorschrijft dat een verblijfsmachtiging enkel kan worden toegestaan aan “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

In de gegeven omstandigheden, waarbij verzoekende partij bovendien niet betwist dat de woonstcontrole op het door haar opgegeven adres werd uitgevoerd, is het dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag dd. 28.05.2009 zonder voorwerp te verklaren.

Verzoekende partij citeert het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat haar op 19.02.2018 werd betekend en stelt dat zij in deze beslissing de reden zou kunnen lezen waarom haar aanvraag zonder voorwerp werd verklaard.

Dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat zij niet in staat zou zijn om het hoofdmotief van de in casu bestreden beslissing te achterhalen.

De in casu bestreden beslissing vermeldt immers zeer duidelijk:

“Reden:

Betrokkene verblijf niet meer in België”

Daar waar verzoekende partij verder ingaat op de concrete motieven van de beslissing dd. 19.02.2018 en deze vervolgens tracht te weerleggen, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van de kritiek van verzoekende partij niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden daar de in

casu bestreden beslissing niet het bevel dd. 19.02.2018 betreft maar wel de beslissing dd. 25.01.2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp werd verklaard.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

In zoverre verzoekende partij middels haar kritiek tracht te weerleggen zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing, nl. 25.01.2018, werd genomen niet meer in België verbleef, laat verweerder gelden dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verweerder herhaalt dat tijdens de woonstcontrole dd. 14.11.2017 op het door verzoekende partij opgegeven verblijfsadres ten overstaan van de politie uitdrukkelijk werd verklaard dat verzoekende partij naar Frankrijk was vertrokken.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om zich op deze vaststellingen te steunen.

Terwijl de bewering als zou mevr. L E.M. op 02.03.2016 bevestigd hebben dat verzoekende partij bij haar woonachtig zou zijn geweest noch de bewering dat er sinds 07.07.2017 een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende was, aantonen dat verzoekende partij op 14.11.2017 (woonstcontrole) en dd. 25.01.2018 (datum bestreden beslissing) in het Rijk verbleef.

Dit wordt overigens ook niet aangetoond middels de bewering dat zij op 18.02.2018 door de politie werd aangetroffen.

Het gegeven dat verzoekende partij op 18.02.2018 door de politie werd staande gehouden, toont enkel aan dat zij op 18.02.2018 in het Rijk verbleef, niet meer, niet minder.

De kritiek van verzoekende partij volstaat dan ook niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Terwijl zelfs indien effectief zou blijken dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in België verbleef, quod non in casu, er dient te worden vastgesteld dat dit gegeven niet van die aard zou zijn om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In deze hypothese dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partij op het ogenblik van de woonstcontrole dd. 14.11.2017, in strijd met de werkelijkheid, ten overstaan van de autoriteiten trachtten te doen uitschijnen dat zij niet langer in het Rijk verbleef.

Het gegeven dat verzoekende partij moedwillig de autoriteiten trachtte te misleiden, zou in geen geval aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kunnen worden verweten.

Ook in deze hypothese zou het geenszins kennelijk onredelijk zijn voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om zich op de tijdens de woonstcontrole dd. 14.11.2017 gedane vaststellingen te steunen en de aanvraag zonder voorwerp te verklaren.

In dat geval dient het beginsel "fraus omnia corrumpit" onverkort te worden toegepast.

Daar waar verzoekende partij verder alludeert op een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst en hieromtrent stelt dat dit met een eventuele schending van art. 3 EVRM gepaard zou gaan, herhaalt verweerder dat onderhavig beroep gericht is tegen de beslissing dd. 25.01.2018 waarbij de aanvraag o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel. Wanneer de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, is er geen risico op schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze zin:

"De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat." (R.v.V. nr. 144.757 dd. 04.05.2015).

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 41 van het Europees Handvest en stelt dat haar op geen ogenblik de mogelijkheid werd geboden om aan te tonen dat de informatie waarop DVZ zich baseerde, niet correct zou zijn geweest.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet gericht is tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr.* blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr.* blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr.* blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij geen informatie aanvoert die zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekende partij verwijst enkel naar de documenten die zij op 23.02.2018 aan de gemachtigde van de Staatssecretaris per mail heeft toegezonden.

In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt blijkt uit deze documenten niet dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nl. op 25.01.2018 effectief in België verbleef.

Terwijl ook niet blijkt dat zij ten tijde van de woonstcontrole dd. 14.11.2017 in België verbleef.

In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden besloten dat de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat indien verzoekende partij meent dat zij op heden aan de in art. 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene toepassingsvoorwaarden voldoet, het haar vrij staat om een nieuwe aanvraag o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De middelen zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.4 De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing die ‘zonder voorwerp’ wordt verklaard steunt. De verwerende partij verwijst hiervoor in de nota met opmerkingen naar artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.(...)”

Verwerende partij wijst vervolgens op het motief in de bestreden beslissing, met name dat “Betrokkene (...) niet meer in België (verblijft).”, en naar een woonstcontrole op 14 november 2017.

De Raad leest in het woonstcontrole-verslag van 6 september 2017 dat er op 14 november 2017 een controle van de woonplaats was en dat op grond van een verklaring van de “eigenaar/conciërge” werd vastgesteld dat betrokkene naar Frankrijk zou zijn vertrokken.

Verzoekster betwist dat zij naar Frankrijk was vertrokken.

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet bepaalt: “De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.” De verwerende partij betwist niet dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 mei 2009 het adres van de effectieve verblijfplaats van verzoekster vermeldt. Uit het woonstverslag blijkt niet op welk adres de controle werd uitgevoerd. Aangenomen dat de woonstcontrole werd uitgevoerd op het opgegeven adres van de effectieve verblijfplaats van verzoekster is het niet kennelijk redelijk om op grond van één enkele controle en op grond van de loutere verklaring van een “eigenaar/conciërge” te concluderen dat verzoekster zou zijn ‘vertrokken’ naar Frankrijk, te meer nu kort na deze vaststelling verzoekster werd aangetroffen in illegaal verblijf in Antwerpen, met name op 18 februari 2018. Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in de nota stelt dat het gegeven dat verzoekster op 18 februari 2018 werd aangetroffen enkel aantoonst dat zij op 18 februari 2018 in het Rijk verbleef, “niet meer, niet minder”. Verwerende partij lijkt immers te doelen op het feit dat thans niet wordt aangetoond dat verzoekster onafgebroken in het Rijk verbleef. Zelfs aangenomen dat verzoekster zich op 14 november 2017 in Frankrijk bevond, kan uit een kortstondige afwezigheid niet worden afgeleid dat verzoekster naar Frankrijk was vertrokken en het opgegeven adres van de effectieve verblijfplaats niet meer correct was. M.a.w. kan uit een kortstondige afwezigheid niet worden afgeleid dat verzoekster niet meer in België verbleef.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2018 wordt vermeld dat “bij een adrescontrole op 14.11.2017, betrokkenes kinderen verklaarden dat betrokkene na haar bevel om het grondgebied te verlaten, vertrokken was naar Frankrijk.” Dit motief stemt niet overeen met de vermeldingen in het woonstverslag van 14 november 2017 waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar de verklaring van een “eigenaar/conciërge” en er geenszins sprake is van een verklaring van de kinderen van verzoekster. Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij betoogt dat het motief dat zij niet meer in België verblijft niet steunt op een zorgvuldig onderzoek, nu er enerzijds wordt verwezen naar de verklaring van een eigenaar/conciërge en anderzijds naar een verklaring van de kinderen van verzoekster. Verzoekster betwist overigens dat haar kinderen deze verklaring zouden hebben afgelegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel is in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder dient te worden ingegaan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN